

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ

Με το φλογισιά τὸ χάρσι,
μὲ τὴν νύκτα τὴν δροσουλᾶ
μὲ τ' ὀλόλαμπρα τὰ στέρια
κλᾶθ' ὁ χάρος τὸν τὴν πάρη
τὴν πεντάμορφη παιδοῦλα
μὲσ' ἀπ' τῶν γονιῶν τὸ χέρσι.

“Α! τί ὤμορφος ποὺ μοιάζει...
ὅταν ἔρχεται ἰδοῦ κάτω
μιὰν ἀγνή ψυχὴ τὸν πάρη,
τὶ χαρίσματα δὲν τᾶζει
μὲ τὴν μάγισσα θωραϊάτου,
μὲ τὴν πλάνα τοῦ τιν χύρι!..

Τὸ χερσὶα της ἀπλόνει
νὰ ριχθῶ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ
ἢ δυνόποια ψυχῆτου.
“Αχ! τὸ φῶς ποὺ σε θαμνώνει
ἐνὶ φλόγα, μακρὸν τοῦ...
θὰ καψῆ, πεταλοῦτσα.

Τὴν ἔλπρε στὸ φερά τοῦ,
τὴν ξεδάγισα καὶ πᾶσι
σ' ἄλλη πὺ καθάρια σφαῖρα...
Γιὰτὶ κλαίει ὁ κόσμος κάτω
τὸ ἀγγελοῦδι ποὺ πεταῖ
στὸν ροδογαλῆζιο αἰθέρα;
Φώτιος Στεφανίδης

ΑΠΟ ΣΥΜΗΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ἐντυπώσεις καὶ ἀσέβειες ταξιδιῶν

Ἦτο ὡσεὶ ὄρε 4 μ. μ. ὅτε ὁ κώδων τῆς “Ἐλλη-
νος τοῦ Χ” ἄκουε, ἦς ἐπέβην, ἤχηεν, ἐνθ' αὐγ-
χρήμος ἦκούοντο ἰ σωματικὸ τοῦ πλοῦργου, ἰδὴ
κακνοῦ μέλανος καὶ πυκνοῦ ὀφθαθῆ θωρεῖν τοῦ ἀ-
ποκλινοῦ, ὁ ὑπόνομος βίχθος τοῦ ὕδατος ὅπου
τοῦ Πλακεῖα ἰακῶσθη καὶ ἀποσκευασθεῖς αὐτὰ τοῦ
πρωτοῦ τῆς ἰράκτο κινεμάνα. Ἐντὸς τῶν ἡμέ-
ρων, ἐπί τῆς γεφύρας καὶ ἐπὶ τῆς παραλίας μακ-
θῆμα καὶ πλοῖα ἐκινῶντο καὶ ἀμορφοῦσθην ἀπε-
στῆλλαντο δάραμα καὶ λογμοῖ. Το ἀπείλοπον ἀ-

νεχώρηι ὀλοταχῶς ἀλλεῖζον τὰ ἀκέρωντα καὶ ἀ-
τρηθῆ τῆς Πλακεῖα Ἄμωρτῆς ὕδατα. Ἐξέλιθη
τοῦ ὑμῆνος, ἐπὶ ἰόμων παρὰ τὰς βραχυαῖες καὶ
χρῆμαλῶς τῆς νήσου ἀπᾶς. Τὴν προσοχὴν μου
ἐκλίνουσι τὰ ἐκείσι ἀναθρόσκοντα πλειστα ταπεινὰ
ἐκκαλοῖσθαι, τῆδὲ κλίμῃσι ἐσπαρμένα, μαρτυροῦντα
πόσον βαθίως ἴστο ἰρριωμένον παρὰ τοῖς Ὀσμανοῖς
τὸ θρησκευτικὸν κλισίωμα. Ἢ ἀπομωμονεῖται
αὐτὰ παρούσι τῶν ναυίων τοῦτον πρῶταῖσι ἀρ-
πον τινὰ καὶ ὡς ἀπέβηξις ἀισθητὴ τῆς ἀνα-
παχοῦ παρούσιος τοῦ Θεοῦ. Ἢ δὲ ἀνδρόθεος πολλῶν
τοιοῦτον εἰς τὰς ἀκτᾶς τῆς νήσου, ἴδου ἕρηθ' καὶ
θῆλασσα συγχέονται, τὰ δὲ ἀλλετπλληλα κῆλατα
τῆς ὅπου τὸ ἀνίμου ἀνακωκμῆσι καὶ βρῆμοσῆς
θαλάσσης καταθραυόσθαι μετὰ πατάγου ἐπὶ τῶν
ἀκτῶν ἰ σιγαλῶς καὶ ἰρωτῆσι αὐτὰς ἀσπᾶντα,
πληροῦσι ἑρᾶς συγανήθεος τὸν ἐνορῶντα
θῆλασσοῦτον, ἀναμωνοσκόμον τοῦ κρατιῶν καὶ
ὕπερνον κρατᾶς τῆς θείας Μεγαλειότητος ἐπὶ τῆς
γῆς καὶ τῆς θῆλασσης.

Τὸ ἀπρόπλον ἰν τοσοῦτο ἀνεχώρηι ὀλοτα-
χῶς καὶ ἰν εὐχρησῶν ταχῶντὶ ἀπακαρῶνονεθα
τῶν ἑκτῶν τοῦτον. Ἢ νῶς ἕρῆσθαι νὰ καταλα-
βᾶν τὸ ἄπειρον, ὁ χρῆσοσῆσι ἴλιος, διατρῆσις
ἐπὶ τοῦ τεθρίππου ἄρματις τοῦ τῆν ἄμωρτῆσι
τροχῶν τοῦ, ἀπέχρηται ἰνα ἀναπαυθῆ ἰν τῆ ἰθῆρῆ
αὐτοῦ οὐχί. Πρὶν ἄμως ἐξερῶσθῆ τῶν ἡμέλιων
μας, θῆλαι νὰ μάς διέρη τὸ ἀπυρῆσθῶτον μεγα-
λιούτοῦ καὶ τῆν χέρση τοῦ, πυροῦσι τῶν ἑρ-
κοντα διὰ τῶν φλογισιῶν αὐτῶ ἐκτίων καὶ μετα-
βάλλει εἰς κρατῆρα ἄρκετιότου τὸ στερωμά καὶ
ἀπεχρηται βίβημα ὀλατου ρίπτου ἐπὶ τοῦ ἀνω-
χοῦ παρατηρητοῦ, ὅστις ἐπαλαῖσθαι πῆς χρῆ-
σοῦ τοῦ ἀκτῶν νὰ φωτισῶν τὰ ἰρῆσθῆ τῆς ψυ-
χῆς τοῦ βῆθη καὶ ὅστις ἑντρῶρη εἰς τῆς μαγευ-
τικῆς τοῦ ἀνταυμῆσι τὰ χρῆσοχαγῆ τῆς πρῶσις
τοῦ ὀνειρα, καὶ ὁ μέγας τῆς νυκτὸς πῆλος κῆ-
λῶσθαι τὸ πᾶν. Ἠρῶσθῆσθαι ἰγγῆς τοῦ Κῆδου
Κρησῶ ἕξωθεν τῆς Κνίδου. Σπρηγῆς τὶ Ἀρῆτον ἀ-
νακαῖσθαι ἐκ τῆς κηφῆς μου, ἄρωμα, καὶ ἰα-
ποικωκαλοῦσθαι προσβῆμα τῆν ἰστορικῆν θαλάσ-
σαν καὶ ἰν τῆ ἀπλομένη ἐπ' αὐτῆν σιγῆ μοι ἑ-
ρῶρη ὅτι ἰκονασι τὰς νικηθῶριος ἰαχῆς τῶ παρ-
ελθόντος. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἰδούλου παρατηρῶ
τῆος, ἐντὸς τοῦ ὀπουλο κλινθῶσθαινο ἡμῶρτα

ἰκιν παλυτῶν ἰθῆνοι τῶν ἀσέβων κολοσσοῖ.
Μεταθ' αὐτῶν ἀναγνωρῶσι τὴν ἰθῆσθην μορῆν τῆς
Ἄρρωροῦσθου τῆς Ἀποτῆς κῆρας, τῆς αἰῶνος
κῆρας τῶν ὀρῶντων νῆρασι, ἦς αἰ ἐκτῆσι προ-
βῆσθην ἰπὶ τῶν γαλιναῖων ὕδατων, ἄτινα τὸ
πρῶτοῦλοπον ἰδοῦσθῆσι τῆμων ἄρρωρον αὐλακα. Ἄρ-
ρωροῦσθην ἡμῶν ἀπέρησθαι τὸν ἑρῶσθαι φαῖνῆ ἑ-
ταπῆσι ὕδατων ὡσεὶ βυθῆζομένη εἰς τοῦς νηκοῦς
μυθῶς καὶ ἀπῶρῶρα ἀνέθροσκον τῆδὲ κῆλασι
σκαιγραφῶσι νήσων λειμαῶσθαι ὅπου τῶν ἑκτί-
ων τῆς σῆλινας. Ταῦτα πάντα ἰγῆσθον ἰν τῆ
ψυχῆ μου ἀνῆκρῆσθαι ὄλωσ ὀμοιωσθῆμακα καὶ πα-
ραθῶσθους ἰθῆσι ρεμῆκαρῆσι. Καὶ ἀναμωνοσκόμον
ἰν τῆ νυκτερῆν τὰσθῆ ἄρη μορῶν; προσβῆσι
καὶ ἀπῶρῶσθαι πρὸς τῶν ὀνῆσθαις χαμῆτιοσῶσι ἰ-
ποσι τοῦς διαδῶσθαι καὶ προσπῆλοσθαι εἰς τὸ
γῆλαι φῶς τῶν, πρὸς ὁ πῆσθῶ; καὶ αἰ ὀρῆσθῶσι
ἰκῶσθον τῆν αὐτῶν σιγαλῆν θῆ ἀνῆσθαιπον. ὄσθι
μόνον συνῆλοσθαι ἐκ τῆς ἰθῆσθαι ταῦσθαι, ὅτε ὁ ἑξ-
ἰθῆσθῶ; μοι ἰ, κῆσθ' σ' ὀμοιωσθῆσθαι, καὶ ὀπῆ-
σθῶσθαι, ὅτε ἦτο καίρις νὰ κητακλῶσθαι. Κατα-
θῆσθον ἰπὶ τῆς ἀνῆσθαι μου καὶ ἰθῆσθαι ἀνεμῆσθαι
παρῶσθην εἰς τὰς γῆλακῆς τοῦ Νορῶσιος ἰαχῆλας.
Ἦν πρῶτα ἰθῆρῆσθῆ ὀρῶρα βαθῆσι; ὁ ὀρῶσθῆ
ἰστο κῆρῶσι, μελαρῆσι, ὁ δὲ τῆλαυτῆς Ἐσῶρῶ-
ρος; ἑξῆσθῆσι ἰν τοῦ στερωμάτος ὀλας ἦσθαιον.
Διακαυῆσι; πορρωχῶσθον πρηγῆτο τῆς ροδοκ-
κῆλου τοῦ Κλείτου ἄρρωρα, ὀπῆρ ἰθῆμα καπο-
στρηῆσθαι ἰπὶ τῶν ἄρρωρῶν ὕδατων ἑθῆσο τερ-
ψῆσθον χροιά καὶ γῆσθῆρον μυτρηθῆσι ἰν τῆ ρῶσι.
Μετ' ὁ πολὺ ὁ χρῆσοκῆσι Φοῖβος; ἰπακῶ-
σθῆσι καὶ χρῆσῆσι καὶ πᾶσιν τῆς κορῶσι; τῶν
βουῶν εἰς τὸ ἕχῆσθαι τὸ Ποσειδῶσιος κρῶσις καὶ
κερῶσι τοῦ πᾶν μὲ τὸ κατῆρῶσθαι πρὸς τοῦ καὶ
ἀνῆρῆσι συνεχῶς ἰνα ἑξῆσθῆσθαι μέγῆ κῆρου τῆν
αἰῶνως νῆσθῶσθαι καὶ ἄπῆσθαι σπρηγῶσθαι τῆς ρῶ-
σιος καλλῶσθην. Οἰ θερῶσι τῆς γῆλακῆς πρῶσις ἄ-
ρῆσι περιβάλλουσι τὸ πᾶν καὶ αἰ ἰνακῶσις εὐγενῆς
καλλῶσι τῶν βουῶν καὶ τῶν ἀκτῶν τῶν νήσων
φῆλασθῆσθαι ὅπου τὸ ἕχῆσθαι περιβῆσθαι, καὶ τὸ
κῆσθῆσι τοῦ ἡλῶσι μεσοσῆσθαιμα δεικῆσι τὰς ἀ-
καθῆρῶσιος ὀρῆσι τῶν. Ἦτο σῆσθῶν μετρηθῆσι ὀ-
πῆσι ἡ θῆλασσα ἕρῆσι νὰ ἑξῆσθῆσθαι. Σῆλοσι
ἑλῆρῶσι ἕρῆσι νὰ ταλανῆσθῆ τὸ πλοῖον, καθι-
σῆσθαι ὀλοσι σπρῶθῶσθαι, αἰ ταλανῆσθαισι ἦ-

σῶν σφοδρῆ καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀνεστίσθαι ἰν
ἕλον ἑρῶσθαι μου καὶ ἕρῆσι νὰ προσῆρῶ
σποῶσι τῆ Ἄμωρτῆς. Μῆσθῶ ὁ τῆλας σῆμα-
χῆ μου, γῆνακῶσθῶσθαι ἀπῶσθαι, προσῆσθῆσι
κατῆσθῶσθαι τῆς ἀπῆσθῆσι τῆς Μωσῶσιος. Ἄρ-
πῆσι ἰκῶσθαι τὸ ὀπουλο ἑκῶσι τῶν καλῶσθῶν Κῆ-
κῶσι νὰ προσῆρῶσθαι νὰ μέγῆ ἰπὶ τῆς βραχυθῶσις;
ἕρῆσι καὶ νὰ εὐλορηθῆσθῆ ὅπου τῶν ἡμέλιων ἑ-
χῆσι τοῦ παρὰ νὰ ταξῆσθῶσθαι καὶ τὸν πῆσθῶ
ἡ θῆλασσα, παρὰ νὰ πῆσθῶ ὀλοσθῆ εἰς τοῦς ὀνειρα
τῆς ρῶσθῆσι θῆλασσις ἑρῶσθῆσι, ἰνῆσι κακῆσι
ναυσισις.
Ναυσισις! Ἢ ὀπῆσθῆσι ἑκῶσι, ἑκ τοῦ λῆσθῶ
τῶν ὀπουλο εἰνῆσι διαγεμαρῆσθῆ ἡ λῆσις αὐσθῆ.
Ἦρῶσθῆσι δὲ ἑκῶσι, ὀστις δὲν ἰδοῦσθῶσθαι
τῆς ἡθῆσι καὶ σωματικῆς ὀδῶσις; δὲ ἑρῶσθῆ-
σθῆσι. Ναυσισις, ρῶσθῆ ἀνεγῶσθαι, ἰνῆσι ἡ φρα-
ῶσις σῆρῶσθῆσι ὄλων τῶν διωθῶν τῶν μεσθῆσθῶ-
σθαι ἡμας ἰν τῆ κηρῶσθῆ τῶσθῆ ὀδῶσις; αἰ
σωματικῆ σῆσι δυνάμῆσι χηλορῶσθαι, αἰ δὲ ἡθῆ-
σι σῆσι κηρῶσθῶσθαι χηποσῆσθῆσι εἰς τῶν παρῶ-
σθῆσι ἀνοσθῆσι. ἑκῶσι συγχῶσθαι ἀγῶσθῶν, γε-
λοσι, ἀνῆσθῶσι.
Ἄλλῆ πρὸς Θεοῦ, ἰοισθῶν Κῶσι, Βίρηγ καὶ λοι-
πῆ σῆσθῆ χηρῆσι προνομῶσθῶν ἑρῶσθῆσθῶν πῆ-
μασθῶ; ἰ δὲν σῆσι συγανῶσι τῆ θῆνοσῆσθῆματῆ
τῶσιον θημῶσθῶν πῆσις φῶσις; καὶ γῆσις ἡ δὲν ἑ-
τυχῆσι ποτε νὰ ταξῆσθῆσθαι; πρὸς Θεοῦ δὲν ἰντυ-
πῆσθῆσι δει εὐγῶσθῆσι ἡ ταξῆσθῆσθῶσθαι ἀνθρωπῶσι
σῆ θῆσι ἀνεγῆρῆσι; ἑκῶσθῶν κηρῶσθῶν χρῆσθῶν ἰ-
νδῶσθῆσθῆσθῶσθαι ἑκῶσθῶν ἡ κηρῶσθῆσθῶ τῶ
δῆσθῶ του τὸ ὄνειμα τοῦ εὐγεντικῶ ἰρῶσθῶ.
ὄσθῶ ἰγῶ ἑρῶσθῶν τῆς ναυσισις, ἑταξῆσθῆσθῶν
ἀνοσθῆσθῶσις, ἀδῶσθῶν τῶν ἀποσθῶσις τῆς θεα-
ματικῆς ἀπόφῶσις τῶν νήσων καὶ τῶν πόλιων, εἰς
ἕρ προσηγῆσθῶσθαι. Ἦλοσι τῆν τρίταν ἡμέραν ἑρῶ-
σθῆσι εἰς Χῖον. ἑθῆσι μετὰ ἑρῆσθῶν ἀνάκῆλα
περῆσθῶσθαι δειαν Χριστοῦ βῆσθῶσθαι πρὸς τὸν Ἰου-
δοσθῶν του, ἑλῶσθῶν καὶ πᾶσιν τῆν ὀργῶν πρὸς Παι-
ρῆσι ἀγῶσθῶν, ὅπου ἀπερῶσθῆσι τῶν πρῶσθῶν τῆς ἑ-
πομένης. Δὲν θῆσι σῆσι; περιγῶσθῶ τὸ ἑξ ἀπόσις
ἑκῶσι τῆς πόλιος ταῦσθῆ; τοῦ Manager τῶσθῶ
τῆς Ἐλλῆσθῶσι, ὅπου ὁ πολῶσθῆσθῶν ἀποσθῶσθῶν
τῶν Βιερῆσθῆσθῶν κηκοσθῆσθῶν ὀφῶσθῶσι ὡς
σῆσθῶν πρὸς τὸν Θεῶν τῆς Βιομηχανῆσις καὶ συ-

ρίων τον ήμερον αυτόν των μουσικών, δίντι να πάς είποι την άλληθεα, ή έκ του σάλου ναυτία με είχε καταβάλλει επί τουσούτου ώστε νι μη μελ μέσην όρασις διαμαρτυρία αποκλίσιως. Μετά τόν κατάπληκτον ήμερον διν έμπροσθησαν τέθ θεινά μας. Κις τήν λήμενα άνεμίαν στέλος λίμβων ήτοιμας προς έπιδρομήν και με φρικαίους φωνάς και βλασφημίας οι λαμβούγι διαμαρτυρησάντοίς τούς άτυχησί έπιθέτας, ούς ούρη ό εις έδω και ό άλλας άπ' έκεί ως εις όλα τά μέρη του κόσμου. Έίλος έπίθην λάμβου και άποβίβασθην επί του Τελωνείου, όπου οι τελωνοφίλας της Έλλάδος έκ του ύπικρινου ζήλου των νη έκαυχόσασιν τά καθήκοντά των εύσυνειδήτως οσζούτων μετά . . . συντακτικής άριστείας . . . επί της γενναϊολογίας έκείνου άντιμαχούσι της βαλίδας και κί με κούφον συνήθισαν οσς στίλλων να έκδώσται τελωνιακήν έδωκην διά κενόν πανταλίνου, τό όποιον άνέλκωτ . . . τά αρχαίως . . . Άρτό τίλος ένταλειώσμεν και από τούτους, έπίθμεν μετά του έξάδραμου μου εις τόν 'Αθήνας σιδηρόδρομον, εις τό άγροκόντονον τούδε μεγαθήριον, όπου τεχίως διασχίζον τήν 'Αττικην πεδιάδα, ήτις έκίλεισται μεσιδωσά μας έφερει εις τόν σταθμόν της Όμονοίας με ένε άνακταναγιών άνακουσίσιως, ός τις άμα τή ηξόδη μας διέρσται του στίβου μας.

Αθήνα

Θωμάς Θ. Γεωργίου. απόδοσις της Έκρητ. 'Ισα'ήρας.

ΣΚΙΑ ΗΝ...

"Et Rose elle a veu ce que
"vivent les roses,
"L' espace d' un matin . . .
(MALTHUSSE)

Φθόρονσός πέρι ό άνηκος τού θρηνακούρου και ή πριν γελώσασ φόνος ήρμυδοται. Κατήρμα, μαλαγγόλια και σόνικια, πέθος μάζρον και σκαθμπόν άντικαθιστώσι τήν ώραίαν και χαρμύδουσιν άφαι του έτους. . . Τά πτανι έργαζώθησασ, διν άκούσται πλέον επί τών κλάδων τών έδωρον και φραζορί έρωτικά των σικυαλίς . . . Οι ήλιος τεματισμοί των, ός τόσος φιλητάς διαμιβόματα, πλήρεις φιλάντες, ίσθηθίσαν και άντ' αύτων με-

λακή στήρα κορέων διάβροσκει εν τή άτμοσφαιρα άπιστως κρύβοντα και πραγγύλοντα τόν γυμνω . . . Ψήσιος χρεώσασ κλαίει . . . και τέθ θειράς της εις φύλλα κίτρινα και ήρυθρά κατηνιπτοσιν θλαδρός; σπάθων επί της γής. Οικαρί τήν ήβη ό κποι άποβίβασαν ν' άνόρη και ό μαιώσασιν προς έλασθώσασιν. Ψ ήρα άσθη είναι ήρώσασ; όρα του έτους. Θλαδρός άποκαλλίεσται τόν θεληγύτρων της όλων ή φύσις, άπεκλιόσται της νεύστας; της, καταβίβει τό ρόδιον στέμμα της εν τή μέση τών όργώνων τών άνέμων, έτοιμη να δρχθί τόν λευκοσάγωντα νεφών της . . . ή τή φρέσ της. Ριμωί και ρασηματώδες κλάδοι σισί μινωι βίωσι; υπό του θρηναπρωού άνέμου, έκείνωσται άπφλαμείων και θλαδρός άνωί ζουσιόσται έλαος, ός ρασιόσιος γεγραμμάται, ή έν άν ή σίβη της νεύστας άκείτράνη . . . Κάτι τούπραγικόν έπισταται εν τή φέση . . . και οι σάβησις μου ζουσιόσται σπληνικώς.

Μάτην άνωίτω τό παρέρωρον και άνεμίω . . . τό άγνωστον πτανίον, όπου δι' όλου του θέρους ύπέρβην ή χαρά μου, διν ύπάρχει πλέον εις τήν θέσιν του. Έβάλλει, ένθ' εραιδρά έργαζώμην. Κατήρμιον τήν τραφάδα όπας ενείλω τήν προσοχίην κέλλιον και μη γάσασ μεαν κέταν της γλυκιάς μουσικής του. Τηρήσει ό νεφός σίντεροφ; μου, ούτως ή λιγεία ρωκή τίλετρεψέ τό θέρους μου και με άνεκίτω. Και εραιδώσται κέλλιον υπό της φωνής του τό κέντροσμα. Ούστραλοσάσται, και μελ μακροσάσται σικυαλί, ός τό έλαιον επί τών τεμαρτηρών κυματών, κατέπατα της θυλλιάς μου. Διν άκούσι πλέον τό παρέρωρον άφμα του. Άπίθρα ή ζωλ της φύσιως. Οι μωμήρμας κατέφωγον υπό τας λαβωμυθώδες ύποσθησών σποτίς των τής σοφής των κατακείβασ; οι φλόδοι κίτρινης ήλιπώσασ υπό τή έλευτρα της διαφανείς πύργωτά των και έσθυσσαν εις ραζορί γραυαλίλεις έπισαν επί τας νεκρας γλώσσ και ήσφίγγασαν . . . Οι παγεροί ένημα έργαζέσασται τούς έρωτιόλους ζεφύρους. Τά πτανι της έλπίδος και της χαράς, οι νοήσασ; Πελαργοί, και φλίρματι άπέθνης άκείσασται, διν άπέμινων δι ή οι ποναρί τυργίται, οι έκπατις ούτσι τής χεμινάσως περιόσται, άλλται έπισπίσασται τομωρσάς έρ' ένός σπυριών, άποκίζοντες τήν προφί των κατοικίών ζώνων και όρνθων . . .

"Ο φροδοί κάτοικοι τών κήπων και τών δασών, πο είσθε; "Ο τεραπνί χαρμύματα της θρηναουρίας, έραία άσθη τών λαίμωνων, τί έγίνεσται; . . . "Ο χρσοί ήλις, πο κατίδω; . . .

"Η φαντασία μου σπληνώσασ πρό της μοιραίας θήσασ της φύσιως, με άγει προς τά όπισον. Στραβός τό μέτωπον επί της χειρός και φραζορίξω θεωρούσα τήν ψυχροσφαιραν της φύσιως . . . Μίαν τουάστην ήμεραν, ή Άελα, έγκαταλείπει τήν ήν τών βασίλων, και άγγέλος λευκίτερος, φέρουσα τήν άγνήν και άμύλλωσται σου ισθίητ, ήτις οι άφωμοιοί προς τό Ιερουσάλεμ, έπέτασ; ώς πτανι μετά βραχίονα εν τή γή μες αϊζυκιστάσται. Πην μολήσθης με τά πάλη μαρμαρτισσας με τούς άνθρακίσιος πόθους μας, πην γνωσίσται τήν άκαταλυήν χερσών, ήλιπώσασται ένωσθηθα περιγύρον τελωνιατών και, ως νεαρός λάρας, έκείρτισσας εις τας αθλησώνς μόνες, όπως κατέσασθης εις τήν φασμαγία τών άγγέλων, ής σωματορικήσται εκάτης του ήπικρωσίου Πατρός . . .

Πάποσάς σε άπιστάμινεν σ' ήλιεσσα, άλλ' έκλασά άνθρακίσιος τών νεαροσπάτ σου, τό άγροκόν κέλλος σου, όπου ό θάνατος; διν ήθύνθη ν' άκαλίθη, άλλ' πύλαβίθη να ήγγισ . . .

Αεκατίσασσας μολίς Μάτω . . . Αεπτή και ύψήλη, ως νεαρό έκπότη, λιγική ως τά κρινα, μαροβόλος ως τά Ια και οιμηνί ως αυτά, με κέταν μακράν και χροσέσασθων και ομματα όμοκίζοντα προς βελωθίνα άσθη, προς τρυμαρτίς μουσούτιδας. Πόσων ώραία ήτο εν τή μωροβόλοσθαρι αυτής ή μικρή και χαρμύσασ Άλλα, ως μωβική της αυλής, και πόσων ώραία ήγνώριζε με μεδιε . . . Άζ, τό άρμονικόν γέλοιο της έκείνω ήτο θροσείων ός μεκί έα κείλεις άνοους, χαρμύς, έλπίδος . . . ήτο ή ραζορί της άθωσάστας νίκα, ήτο τό ύπέρπολο της γλοσαστικής μέντας, ήτο τό έκπελοσμα ραζορίς άφού, μέλιτος και άμφοσείας . . . Πινί είπω; ότε ήμιαία τό πρόσωπόν της, έπίθεται τήν έκπατιν τών άγγέλων ενόμειας ότι ό ήλιος άντίελλαν εν τή αυτή της ήλιμας φωτολοσών τή ζεφωμυρμιόσται . . . Άζ, όστις διν είλε τήν Άελα, διν γνωρίζι τήν άγνήν έλπίδα, διν γνωρίζι τών κήρων—

Ιον, τών κήρων—Άεμα, τήν κήρων—μελοθίλο . . . Διν γνωρίζι ότι ό άνθρώπος δύναται ένόσται να γινθί τό τέλειον εν τή όβη του άφώτου, τό άγρόν εν τή ούσις τών Σαραφεί . . . ότι οι άγγέλοι πολλοίς έδρύνοντα εις συγκαταβάσασιν ήτοις όλγας όρας παρ' ήμιν, έγκαταλίπινούτες μας αθρη, όταν ένόσασται ότι διν ήμια έκασί όπως άπολαύσασται τήν παροσίαν των. "Ο Άλας διν ήτο άνθρώπος ήτο ό κέρη—άγγέλος, ήτο τό παρθενικόν άνθρο κή με άπτοσ, όπου θά έροβότος με ή χοσραυδής εν τή όλική της σούσιος χείρ σου ήγγίωσα πληγώσθ ή θανατώσθ. Έροβίτω να τήν λαλήσθης με ή φωσά σου, ή γλώσσά σου ή άνθρώπινος διν θά είχη τόσων μουσικών άρμονίαν διέ τών γλυκιάς φωνών της. Έρπει να τήν φουλοσταιν μες εις μια κερμηλοσθηκην εν φθόσω με ή πν. ή της σραφίς μας άμκρωσών τών φάμινωτον κερμηλοσθών της άγνόστας της . . .

Μίαν ήμεραν με είπον:—"Η Άελα θήσικη! . . . ήσθάνθην κατάπληξιν θήσικων οι άγγέλοι; ήϊπον, και ίσπουκα πλοστον της. —Ήτο διαφανής ως πράγμα τί προστέλλων, και ή άγνή λιμώστας, τό άγρόν και διαγής βλέμμα της οι είδων τήν αίσθησιν μιας άλλης ζωής, εύγίνεσται, έόλου . . . Άζ, τό γλυκί και άθρόον στροβίλον με τό ήπαροτερικόν μεδιεσάμ του, τό της περιστερας βλέμμα του, ενόμειας ότι έκασίωσ ήθη επί της κηκλίδης του κλάσίου του όπου τό χερμαρτιόσται όπου έλθουσιν οι άδελφοί του οι έν ούρανους και θροσώσται τά θεματά του . . . Και ό βίθ έκίνωσ, όστις έκείσται τήν γλυκίωστων μελοθίλοσται προς γέλοιο της, όστις σου ήξίχίη τήν καρδίαν, έσσοκώσ τά άωρα στίβη της, ήγισται ν' άνογη . . . και τό ταλαν ωκίον ότι ό βίθ του θερραπείσται έπιζών ν' άνελεθρά σπυρίσις όπως με ή άλλου όποφωρίσται εις αιτίας του. . . "Ο καλός θεός, έν ίσπίεσται ή λευγίμων ψυχή της, πύδισαι με τήν άποδοση τήν ήμιν εν ώς, και . . . Θι ίσάρτα έκίνω με τας όρασίσις εις τούς άνθωσιν, ός επνεληθίωσται διάκαθίσις πασυριά της, διέ έκινώσται χροσολοκίς . . . Οι ίσάρτα με άσθη, θά ήγλα χαρμύς με ποσθ . . . διν ό έπίση πλέον . . . άζ, ός! . . . Φρικώδες είναι να ήθροσται τά παιδια και να βλίπεις στολίζόσται μικρά φέματρα . . .

Μίση εις τήν ήγνη των, μέση εις τας κερμηλώσ

του κρυφτού, μέσα εις τους πηγμούς και τὰς ἀσφραξίας του καλλιζήτους νοσημάτων εἰσκαί με-
 διάματα ἀλμυρότητα, τὰ ὄνομα, ὡς ἀκτινί: τοῦ
 θύτοντος ἡλίου, ἔρριπτον περὶ αὐτὴν τὰ τελευταία
 πελαγίσματα τῆς ὤρας αἰσῆς ψυχῆς τῆς . . . Καὶ ἡ
 ροίη: ἔξηκουσθεὺς μὴ κλύει εἰς μαρμαρίων . . .
 Ὅταν δὲ ἐπύρηντο ἡ κακοκαμία, ὁ καλὸς ἡλιος,
 θὰ ἔγινετο τοῦ καλῶ . . . Μὴ τὸ ἔαρ, μὴ τὰ χερ-
 μένοια ἀνήθ, ἀπαρ μυροβόλων καὶ φαίδρουν θὰ
 ἀνεράνηνε . . . Νὴ παρῆλθῃ ἡ κακοκαμία, ὁ μι-
 γρῆλὸς χιμῶν, ἡ ἔρρασις, τὰ πάγη . . . Καὶ ἡ
 γυνῆια. Τῆς ἡνοιγον τοῦ παρῆθρον μὴ καθὲ καμῖν
 ὅπως ὁ ἐπαρμῖνον μικροὶ κνῖρονίος τῆς ἀνε-
 πνεύσιοις, διότι ἀνεπνίγετο . . . ἡρματία, καὶ
 ὁ βίβῃ ἐκαίως κατὰ τιμῆμας τῆς ἔρθει τοῦ νε-
 ρόν καὶ μέλις ἐκαλαπτόμενον στήθος . . . Καὶ
 μέσα εἰς αὐτὴν ἔλυν τὴν ἀπόγνωσιν, ἦν ἔχρη περὶ
 αὐτὴν ἄσφορ καὶ μαρμαρῖκὸς θάνατος, ἀνήγηξ
 κέποιε τὴ ἀγωνισμένη μελοδία τοῦ γελῶου τῆς,
 ἔπως ὁ ἐκπῖνον ἄχος θουνοθεῖτος χερδὲς ἄρπαξ.
 — Ὁδαις, Ἄδαι, ἄνθῃ; . . . Ἐγὼλα τῖνονοια
 τὴν χροσσοκομον ἀγγλικὴν κεραλὴν τῆς, ἐν τῇ
 ὀποία ἔθετο τὸν τοικῶν ὀακίνθου, οὐς δὲ ἰ-
 κείνην εἶχον ἀρῆει ἐν τῷ ἀνοκομῖμῳ. Ἄλλ' ὄχι
 χροσσοθεμα! . . . αὐτὰ μὰς ὀνινομῖζουσι τοὺς
 πάροου, τὴν ἐθλίω τῆς φῶσεως, τὴν ἀποκτῶσαν
 ἐπιπίδα, τὴν ἐπερκαμῖνην φθορᾶν. Ρῶδα, ρῶδα διὰ
 τὴν στολιζήτητα ἡ ρῶδασσα χαρῆαυῆ τῆς ζωῆς! . .
 Καὶ τῇ ἔρρον ρῶδα καὶ τῇ ἔστρονον τὴν κῆφην,
 καὶ ἡ χροσπὶ τῆς μαρμαρῖκῆς κεραλῆ μὴ τὰ μει-
 δῶντα μαρμαρῖκῶς χηλῶ ὀμοίολα πρὸς κεραλὴν
 μικρῶς μέγροου, ὅποια ἦτο, καὶ ἡ χροσπὶ τῆς ἰ-
 κείνης κόχη μὴ ἐρατῖνον ὡς τὸ ἄκτινωτῶν κερα-
 λῆς ἀγῖας . . . Μαρμαρῖνον παθῖνον, πῶσον εἶμαι
 συγγενετικῆ ἡ καλλονῆ σου! . . . μοὶ καταπῶ-
 σον τὴν ψυχήν. Φουδοῖμαι σχεδὸν ἐν αἰ ἀνείνου
 μῆπως ὁ θῶκοις, διότι εἶμαι ἀνθρωπος καὶ οὐ τὸ
 νερελῶδες πλάσμα ὀνείρου, μῶλις ἐγγύζον τὴν γῆν
 μας! . . .

Καὶ ὅτω ἡ Ἄδαι ἀπῆθων ἀπῆθων τὸν θά-
 νατον τὸν ἀνῶθων, μετ' ἀνήθ, ζήσασα μίαν μόν-
 ονον περῖαν ὡς αὐτὴ ἐν τῷ σαθρῷ μὲν βίῳ ἰσθι-
 σθῶ ὡς μελιζαμα, μὴ τὸ μελιζαμα εἰς τὰ χηλιῶν...
 ὡς ἄχος ἄρπαξ, ὡς μὴ ἀγῖας . . . Ἀποκομῖθῃ

ὡς τὸ μελοδῖκῶν πῖπῶν πρὶν τελειῶσει τὸ ἀρ-
 σθῖν ἄρμαί του μὴ τὴν ἐπιπίδα τὴν ἐπομῖνον αὐτήν
 νὰ τὸ συνηξῶ . . . Ἀπεσθῖθῶ ὡς τὰ τελευταία
 ἀναλαμπῆ τῆς ἀνω ἰλαίου πανηγύδου, ὡς ἐν ὀ-
 νῶνον δελεζήκῖνον, ὡς ἡ θνητὴ ἰλαίος μὴ, καὶ
 ἀποκομῖθῃ τὸν ὄστατον ὀνον ὡς τὸ ἐπὶ τῶν γο-
 νῶνον τῆς μηρῶτος τοῦ λικνῶζόμενον παῖδον . . .
 Ἀπῆθων ὡς ὄνηκον τὰ παῖδια . . . Γῶλιω...
 Τῆν εἶδον ὅτι εἰσῖθῖος εἶχε τὰς χηλῆρας ἰσταυ-
 ρμαῖνας ἐπὶ τοῦ στήθου, μὴ τὸ τελευταῖον λι-
 κῶν τῆς φῶρμας, μεταξὺ δύο λαμπῶν καὶ τὸν
 ἴσταυρῶμενον ἐπὶ τῆς καρδίας . . . Ἐρμῖδα θλι-
 θεῖως ὡς νὰ ἐξῆρχῶτο εἰς ἰερθε ἰστρυκῖνον εἰς
 ἄλλον . . . Ἦ τὸ ἔβῶν παιδίον! . . . ὁ θάνατος
 ἀπεκρῖτῶλλωσι τὸ μελιζαμῖ τῆς. Ἐκομῖθῶ ἐπὶ
 ἐπὶ τὴν κάλλωσ τοῦ μαρμαρῖου τῆς καὶ γυροζῶσα
 πῶσον εἶχεν ὀσφῆρας, ἐρῶθῶμενον μὴ ὁ ληρῖνον
 τὴν ἀρκαμῖνοια καὶ ἐπαλαδίει τὴν συνηξῖαν τὸ
 πῶσον . . . Κομῖθῶ, ὦ Ἄδαι! . . . εἶθε ὁ ἀμαρ-
 τῖλοισ μας θῶροδο νὰ μὴ παρῶν τὸν ἄγρῶν ὄνο-
 ὀνον. Ἦσο τὸ ἰθῶδες ἐπὶ τῆς γῆς; ὡ λικνῆ πε-
 ρομῖτῆ μὲν, ὡ ἀγρῆ ἐλαπὶ ζωῆς καλλῶνος τῆς
 αἰωνῆς! . . . ὡ κερῖτε τῶν νεμάτων τοῦ Περ-
 ῶθου, ἀκτῆς καὶ μῦρον, ὡ κῆρ! . . . Εἶτα τὴν ἔ-
 ἰδον εἰς τὸ λευκὸν τῆς φῆρτρον, μέσα εἰς τοὺς πῖ-
 πῶου τῆς τοὺς καταλῶκοις, ἰστολιζομένη ὡς
 δὲ ἰερθῆν Ἰμεναῖου, μὴ τ' ἀνῶ τῆς περῶθουιας.
 Διατὶ τῶτοι ὄγκοι ἀνήθων; . . . Μὴ δὲν ἦτο ἀρκα-
 τῶν τὸ παρῶθῖκῶν τοῦτο ρῶδον ὅπως στολιζῶ
 ἐρῶθρον; . . .

Μέσα εἰς τὰ ἄνω, τῶν στερεῶν, τὰ φῶτα
 τῶν ἀρῶων, εἰς τὰ νερὰ τοῦ λιθῶνωτοῦ, ἐξῆλπα-
 μένη ἐν τῷ λευκῷ τῆς φῆρτρον μὴ τὴν κεραλὴν ἰ-
 λαρῶς καλλιζομένην ἐπὶ τοῦ ἀνοθῶρου προσε-
 ραλῖου τῆς, πρῆξις, πεπαισμένη ἐλθρῶ ἀθήξ τῆς
 πίστει, ἡμῶνδῶσα μοὶ ἐρῶν ὀσφῆρατῖκος, μοὶ
 ἐρῶν ὄχι εἶμα μαγαλῶσαι . . . Ἦτο τὸ φρι-
 κῶδες μεγαλῖνον τοῦ θανάτου, ὅπου τὴν ἡμῶν-
 λῶσα καὶ νῶρη ὤρπα καὶ λευκατῖτῆ ὀμοίολα
 πρὸς παρῶθῖκῶν μὴ ἐκδιπλωμένης πρὸς ἀποθῖμον
 πῖρρογας . . . Καὶ τῶρῶν μετ' ὀλῶγον θὰ ἐξί-
 λη καὶ οὐδὲς κῆλον ζῶν ἠθελῶ τὴν ἰσπῖνδει
 ἐπὶ τῆς σφῆρας μας ταῦτοις . . . Χαῖρ ἦν! . . .
 θὰ ἔλαγον στένοντες μετ' ὀλῶγον.

Τὴν ἠτέζον ἀπῆλῶτος πῶθῖν δὲν ἔκλαπον

πῶθῖν ἡ ἐλαπὶ μῆς ἄλλοις ζωῆς εἰσῆρχετο μέσα
 εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἐκεπετόμην ὅτι τὸ ἄρῶνον
 δὲν πῆρει νὰ θῆλοχ τελίως! ὅτι τὸ τελῖον ἡ-
 θῶσις, ἡ εὐγενῆς πίστις, ἡ αὐτοπαρῶνσις, ἡ ἀ-
 γῶσις, ἡ ἀρῆ τῶν λικνῶζόμενων μόνον ἐν τῷ
 φῶρτῳ μὲν βῆ ὅπως φῆρῶσον ἐν τῷ τάφῳ . . .
 ὅτι ὑπάρχει πῆρον τοῦ πάρου ζωῆ καλλιῆρας, ἐπι-
 ρῶθῖτῶσσα τὸν στέφανον τῆς δόξης διὰ τοὺς ἀγ-
 γῆλου τῆς γῆς...Καὶ τότε, ὅτι εἶδον ἡ ἀκατῶν
 τὸ φῆρτρον σου, ὦ Ἄδαι, κατὶ τι διεραγῆ ἐν
 ἐμοὶ, ἄλλ' ἡ ψυχὴ κῶν, ἀσθῆκῖνοια ὅπῃ τὴν ἀ-
 γῶνῖαν τοῦ πῶου, ἀνῶθῖκοια ἐπὶ τῶν χηλιῶν
 μου τοὺς στήχοις τούτοις, ὡς τελευταῖον χηρῶ
 πρὸς τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς σου.

Et compléter la celeste pialango
 Léla, Dieu t' appelle; il lui fallait un dieu.

Μὴ θρηνητῖ ὅτοι τὴν ἰνῶρρατῖ. Ὁ θῶκοις τῆς
 μὴ εἶπε τὸ μέγα μυστικῶν του. Θῆ τὴν ἐπιπῶ-
 μεν μίαν ἡμέραν ἔγχε τῆς χροῖας τῶν ἀδελφῶν
 τῶν ἡμῶνων, εἴπως ὀπῆρ τοῦ χροῖταιμοῦ προ-
 ἔστρον τὴν ζωὴν των. Διὰ θῆλοια τὴν τῶν ἀνῶρων
 ὄνομα ἐνῖτῖρῶν (Χριστοστομας).
 Ἄνῶθεν καὶ εἰς ἀγγῆς ἄρῶν ἰσπῖρῶσι ἐνῖτῖρῶσι
 εἰς τὴν ἐξῶμῖνον τῶν ἡθῶν, εἰς τὴν ἐμῶνῖνον
 τῶν ἡθῶν.

ΒΕΡΓΙΝΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ.

Μακροχρόνιον 1902

**ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
 ἐπὶ τῶν ἠθῶν τῆς θρωδικῆς.**

Ἦ γυνὴ εἶναι εἰκῶν τὸ ὀθοῦ, ὡς καὶ ὁ ἀνῆρ.
 Ἄμῶροτοι δὲ, ὡς πρὸς τὴν κλῆθῖν των διὰ τὴν
 ἀρετὴν καὶ τὴν ἀθῶνοια, ἰσπῖται ἐπὶ τῆς αὐ-
 τῆς γρημῆς. Οὐδὲις λόγος ἐνταῦθα περὶ μῖας
 Σαμῖρῖμῶδος, ἡ ἀπίστου Ἰβλῶνης, ἡ Ἀσπασίας
 καὶ Κλεοπάμῶδος, ὅπου περὶ τῶν θυμῶν αἰλου-
 μένων ὀπῆλῶν ἰκῖνον γυναικῶν, αἰτῖνας σου-
 τῶρῶσαν τὸν κόσμον καὶ ἔγινοντο ἀφορμῆ ἰσπῖ-
 τῶν ὀμων καὶ ἀνεκῖτῶν τῆς ἱπποτικῆς ἐποχῆς,
 ἄτινα μέγροις ὀρεθῶδες ἀφορμῶν τῶν ἡ σπῆκα-
 σῖα τῶν ποικῶτων καὶ μετ' ἐπιθῖμῶς ἀνεγῶσεν

ὁ φιλόκοινος κόσμος, ὁ ἀρεσῶμενος εἰς τὴν ποικι-
 λῶν τῶν ἐρωτικῶν ὀθλοκομῖων.

Ἄλλ' ἴθῦν ἦν ὁ λόγος περὶ ἀρετῆς τοῦ γυ-
 νακειοῦ φύλου, ἥτις ὄνομα ἀπῆλθῖ καὶ ἂν ἦταν μένει
 πάντοτε ἡ ἀρετῖκοια καὶ σπουδῖκοιῆς. Διότι οὐ-
 δῆμῶς ἀσῶρῖνας θῶνεται νὰ ὀσῆρῆ μετεξὲ ἀ-
 ρῖτῆς καὶ κῆλις. Ὅταν ὀσῶρῖνος καὶ εὐγενῆς
 γυναικῆς δῶθῶν τὰς χηλῆρας ὅπως σουδῶρῖνοια τὴν
 πάσῶων ἀνθρωπῶτητα καὶ ἐξῖμῖνοια καὶ ἡ-
 θῖκοποιῶσῖα τὴν κοινῶν, αἰσθῶνεται ἐν τῇ
 ἐκῶτων καρδίῃ καὶ ἀληθῆ τιμὴν καὶ χηρᾶν, καὶ
 ἐγκατακῖποισιν εἰς τὰς σουνιθῖκοια τῶν ἀνῶρῶ-
 νων ἀνεξῖτῖλον τὸ ὄνομα τῆς δόξης καὶ τιμῆς.

Σαροστῖτῆ εἶναι ἡ τῶν γυναικῶν ἐπιθῖρσις
 ἐπὶ τῆς εὐδῶμῖνον καὶ δουτυχῖας τῶν οἰκογυ-
 νῶν, γῶνῶν καὶ ἐπῆρῶν, ὡς μαρμαρῖτῆ ἰ-
 στορῶα.

Κατὰ τοὺς αἰῶνας τῶν δωμῶν ἐπὶ τῶν Ρω-
 μαῖων, ἡ δύναμις τῆς ὀρεκτικῆς ἐξῆδῶθῆ κατ'
 ἐξῆρῶν τῶ ὀρῶν φῆλα. Μῖγας εἶναι ὁ ἀρῖθμῶς
 τῶν ἡμῶνων, εἴπως ὀπῆρ τοῦ χροῖταιμοῦ προ-
 ἔστρον τὴν ζωὴν των. Διὰ θῆλοια τὴν τῶν ἀνῶρων
 ὄνομα ἐνῖτῖρῶν (Χριστοστομας).

Ἄνῶθεν καὶ εἰς ἀγγῆς ἄρῶν ἰσπῖρῶσι ἐνῖτῖρῶσι
 εἰς τὴν ἐξῶμῖνον τῶν ἡθῶν, εἰς τὴν ἐμῶνῖνον
 τῶν ἡθῶν.

Αἱ οἰκῖκοι ἀρετῖαι, τὰ θῆκοια περῶθῖματα, καὶ
 τὰ ἦθῖ καὶ ἰθῆκα. Καὶ νὰ τῖρα τῶν ἡθῶν εὐφ-
 ὀθῶσι εἰς τῆς χηλῆρας τοῦ γυναικειοῦ φύλου καὶ
 προσῆμῶνον τῇ ἀνθρωπῶτικῇ μεγῖστη ὀπῆρῖκοια.
 Διότι οἱ μῖν ἀνῶρος κῶμονον τοὺς νόμοις, αἱ δὲ
 γῶνῖκοια τὸ ἦθῖ. Ἦ πῶτῶ τῶν ἡθῶν βῖσις κῶ-
 τῖαι ἐν τῇ πῶτῇ ἀνατροφῇ, ἡ δὲ πῶτῶ ἀνα-
 τροφῇ πρῶτικῶς ἐκ τῶν χηρῶν τῆς μηρῆς.

Ἐνθα ἡ πρὸς τὸ ἀνῶθῖν ἀνατροφῆ δὲν εἶναι
 προσῶλες τῇ μηρῇ, εἶαι θῆ γεννηθῶσι σκληροὶ
 ἀνῶρωποι καὶ τὸ ἦθῖ διεραρῖνοια. Διότι αἱ ἀρ-
 ῶλια τοῦ πατῆρος ἀπομαρῖνοια μῶνον λῖαν, ἡ
 συνηξῖαι ἀπὸ τῶν τέκων τοῦ.

Δῶνῖται τῖς νὰ δῶθῃ τὸ ὄνομα Μῶνον εἰς τὰς
 κῶνῖας ἐκῖνας, ἥτινες φῖνῖται ἡσπορῶσῖκοια
 ὅτι ἔχῶσι τῖαν καὶ δῖρῶνται τὴν ζωὴν των
 εἰς τὰ θῖατρο καὶ τὰς ἀλοκῖθῶσῖας.
 Ἐνθα αἱ μητῆρες δῖθῶσι τὸ πῶτῶ περῶθῖμῶ-
 ματα τῆς κατ' ἡσῖζῖαν ἀγῶνῆς καὶ ἠθῖκῆς, εἶαι

τό της αιδούς έρωτικα είναι το άραιότερο χρώμα των τέκνων. Ήναίετος και σφύραυ μήτρα είναι άραιος άσπρος, όστις φωτίζει όχι μόνον τά τέκνα, αλλά και όλου τοσ άνθρώπου τοσ ολου. Διά δι τών τέκνων και τών οικείων διαβόηονται αι άκτινες αι εις τόν λοιπόν κόσμο.

Γυναικός άγαθός μακάριος ό άνήρ, και ό άριθμός τών υμάρων αυτών εν ελιφάρ. Χάρις γυναικός τίριος άνδρος αυτός. Δίος κίριος, και κάλλος; άγαθός γυναικός εν κόσμω οίείας αυτός. Έντολαι θέος εν καρδίω εύσεβούς γυναικός, ώς θμελικα κίωσας έπι βρέχους. (Σορ. Σιράχ.)

Ό τοιαύτος γυναικός τυχών, εύρα τών κάλλιστων θεσπυρόν.

Ουδίν δυνατόι λογυρότερον να έπιφράση έπι τών καρδιών τών τέκνων, ή ή γλώσσα μετρός έναίετος. Ήναίετος και εύγάρματος τέκνα είσι μέγας της οίωγενείας θεσπυρόν. Άλλά της πρώτας αυτών άρχής ζήτητιόν εν τη καρδίω εύσεβούς μητρός. Όπου ή ένέργεια του πατρός και άρετή της μετρός άπό κοινός έργάζονται, ίκει άδύνατον ν' άποτύχη ή της άνατροφής μέριμνα. Όπου δι τούναίετον εν κακά τών πατέρων ή μητέρων παρεδωγμένα είσι πρόβηλα, ίκει καθίσταται ή πατρόφια οίεία τό φυτόν της έξχευμείωσας. Οί παρός, βλαστοί της άθάρωπίετας, άνεκτύσσονται εύθιουτως και κάλλως, έν έν άρχή μη διαπαράωσι.

Άλλ' άσφ έπιδαβός καθίσταται ή παρεκλιμένη άνατροφή, τόσφ έπιχέμος είσαι και ή έπιπεταδωμένη μέριμνα. Τίς και αυτών την πατρόφια και μετρίαν άγάπην εις τέχνην μετεποίησαν. Είδί έρωας οι μητρες να ήσαι μητέρες και όχι εναντίον (μολύστερα). Διού εις τήν έπιπεταδωμένην του σωματός μέριμναν λειτουργείται ή καρδία, τήν όποιαν πρόκει ή καλή μήτηρ να ποτιζή σονά με τά νήματα της εύσεβείας, δια να έακωθώσιν εν αυτή και διαταρωθώσιν οι σπινθήρας της πρς τόν Θεόν άγάπης. Άλλ' ό του σωματός έξεργηγιμένος κόσμος, ό μόνον έν μολύστογίμως άκνωσιν, πνιυίω δυστυχώς πάντα της της νεκρώσεως, της δι' Αποκαλίψης μόλις όλγας. Και έν τούτω γεννάται ή μικροψυχία εις τής περιπειτίας και τά παθήματα του βίου, πρής

τά όποια μόνον ή θρησκεία κατέχει ίσχυόν και διναρμιν.

Μη όστις και πός ό κάλλιστος; του σώματος, γλώσσει και τέχνης και κομψότητας; άνω άρετή; ουδμίαν έχουσιν άξίαν. Αι νείετες; αι θβουσαι και χρομολοσι τεχνικώτερον ή όσιν επιρτίαι ή εύγχαριστότη ήθελος γυναικός, αι γινώσκουσαι κάλλος; τήν τέχνην του χαριεντίζεσθαι και τά έρωστρότα τεχνάματα, και κρισιότατον ότι μιν τήν κοσμικήν, ότι δι τίν τροφίαν και άλλωτε τήν άκαλοστον, είσι βδολύγματα της κοινωνίας και σάμας της άθωπονήτης, μη δυνάμευ παρεργαγιν ή έρωας φρίσεως; τέκνα. Ή γλώσσα του σπαρακνίου σωματός και τις τοιαύτας γυναικας; καποι-ετρίετες; και θεμαίε τήν κατ' έπιφάνειαν σπαρεκαρην αυτών. Άλλ' έν τής εξεπίεση της καρδίας αυτών, άρίσκη κανός άρετής. Όδιν ενταύθα ίσχυόν τό έξέλωμα. ε'Όσφ τής καρδίας και έπιφάνειαν, τόσφ γάμιν κατά βάθος ν' υ' άδύρωμης, ή υπερβολική του σώματος παραποίησι; και ή υπερβολική έκτροπύμωσι; αυτού, πρόκειαι μεγάλους κινδύνους της τήν όυαίης, εις τήν ζωήν, εις τήν άρετήν.

Ώ, πόσον μέγα ίσχυόν ένωσ βελτιώση τόν άνδρα και μεταβάλη τήν ψυχήν αυτου ή έναίετος και σуетη γυνή! Άγνός και διαβηγιμένος άνδρας μεταποίησιν εις πρόφως και ήθελος; αι σύζυγοι αυτών.

Ήναίετος και σуетη γυνή ζήτη δι' έργον μέλλον ή δι λόγους να έδιδασκη τόν έκυτής άνδρα. Τήν πρότασιν ταύτην έπισκεπτεν εις τής καρδίας τών γυναικός της Άνατολίας, ό μέγας της άνωταύτης Έκκατοπίας ήμων διδάσκαλος, ό πρώτος υπερλάμπρος άσθη του νικητού σκερνώματος, ό χρομώσ τών γλωττων χωροφρημων Χροσώσταμος, λέγων αυταίς:

α'Όσα ό σάλογος σου σπαρταρει ότι ουδίν μέρος έχει εις τήν ζωήν σου ή κακία, ή πολυτραγώσκωσι, ή ό άσπερος καλλωκομικός; σπαν δίν άνναγελάς αυτών εις περιπέτας θάπιατες, άλλ' εύχρηματίζεις εις ότι έχεις, τότε πρόβημος άποδύχεται τής σπαδωλός και τούς λόγους σου. Διού πώς δίκαιος να κλησθής εν τή πρ άρετής, σπαν δίνου τούναίετον έν σοι έίεστος σπαρταρει. Φροντίζει να ίνώσγης καλώς πιάζει με τούς λόγους σου, και

τότε οι λόγοι σου εισθούσιν εις τήν καρδίαν του. δι' έρωτα όρεισιν να προτρέψης αυτον εις τήν άρετήν. Μείλιτος δι έν καταγινωσιν να περικομής το σώμα σου όχι δι έλθω πολυτιμών, ή χροσός ή πολυτελών ένδημάτων, άλλή τήν ψυχήν σου με σωφροσύνην, πρέρητα και έλεμωσύνη. Όταν οι προποριμώσι του άνδρος σου εις τής άρετός ταύτας, ίεπίσως θα άκολουθήσθ το πρόβηγιμα σου.

Έάν θήλεις ν' άρέσκη εις τόν άνδρα σου, δίν πρόκει να παραφορησθ το σώμα σου δι' υπερβολικω κάλλωκομωσ, άλλή να στωλμής τήν ψυχήν με τοικίλας άρετάς. Όλος ό χροσός του κόσμου δίν εις καθιστό ουδ κατ' έλεγιον έρωσώτερος εις τούς οφθαλμούς του, ή δειν ή τιμωσής και σωφροσύνη και ή μέγχις ατακαρηνόσως άγία. Ταύτα είναι τά άληθή θέληγαρα, δι' άν δυνατόν να εύχρηματίζης τήν καρδίαν του πρόφρος σου. Ό κάλλωκομικός του σώματος άπειρεθ θάπιατος και μεριμνας και θα καταντήσθ σόν τήν χροσώ άγνήτης και έπιδαβός τούναίετον δι

ό της ψυχής κόσμος πρόκει αληθή εύδομίαν έν-νευ θάπιατες και ουδίστα γαράσκι. Έάν λοιπόν θήλεις να άρέσκη εις τόν άνδρα σου, έσο εύφρων, εύσεβής και εκ τού οίκου σου μεριμνώσ.

Έν Λιδαβάρ του Ό.Λήμκου εν 9 Νοεμβριου 1902

Ζενοφών Α. Ι. Παπαγιωάνη, δόκτωρ της ιατρικής.

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Και τά άνήρ έχουσ να πάθη σου. Τις ή έπίστανεν έτι και τά άσθη. ή, ν' άδύρωμα, έγγον πείθω, δρι τυδύλειστον βίαια. Και όσως το σπέρμα είναι αληθής, δειε εφίρσση ταύτα να ήμωσ και τήν έμωσ. Οδω λέγεσαι έπι τό σπρη και ή ρεαλιτέ άλλοιόμορφη και έν τη σκεπη αυτών μαρμαρίων εις κατακλισητι της χροσώσ βροχίτης, έν φη τά κοκκι άσθη, μετι τούς άς άου άου άρεσκώσων, μέγχις άρεσκώσάτα. Τό έννοτιν άναρρώσας πρη του ήιστροπώου και τού γαρυφίλου, άτινα τροφάει μετάν τών τριών σαρμαβείων.

— Όι μες τό έπιταύθη έρα γε ή προγίησται; έρωτέ παρεφρονεις ό Φορταστας. Δίν έμωσ άπειρήθη έρω, άφ' έλθου έν κάτιν εις τή πρη τό ζήν καίτοι, έμωσ πείθω ή βίαιος; όσι θα κερθήσω πολύ πλείον έν πρ μέλλον, έν τούτω όμοσ; έμωσ πολύ πετυχησός σου, ήτις είσαι πλοσται. . .

— Α! ή δρι τόσ ν! έχω μόνον τό Λήρ, ώς άκατηρήαν, ώσπε εν πρη τούτι έμωσ σου. . . εν φ κατι τά άλλα μη ύπερτερή; κατι πολύ. . . έμωσ άδωχ ήσθη και ου σπός. . . και έπιστα είσαι ό σουτή της ζωής μου.

— Οί παρής άνακωσθή; — έρίβητες άσθη έρωσ μη είσαι πλείον τού άδωχ ήσθη; άσθη. — Όσπε τούσ ταύτα ν' ήν περιβέλλη δι τών βροχών του και να τήν θηλήν έπι της καρδίας του, όστω έαίην μετάν οίείας ήσθησ σπρηίω τήν καρπαλή της.

Άλλό έστυγής; ή ήμωσ βίωσ και άνώγη και αίσθθωσ εις τήν οίείαν διά τό άδύνατον. Τί έπίστανέσθ είσαι φρεσιν και θρημίν, ή πρέρητα είσαι καλωσομησ ή άσπρωσ φροζ; εν άναρρώσ τήν κατ' έμωσ βροχίτη γαράσκι της φλώς; — Αγ! . . . είσαι άστυχής! έστυχης! έστυχης! έστυχης! . . .

Τι! ή εν είσαι άστυχης όσρη πλσων καλιν ή σουή του; Έσθη εν τροπική άστυχης σουή και έσθητι της πνιγής; της έσθησ της; άστυχης κήθητι σαρ' άσθη χωρη να άρέσθ τήν έδρίαν αυτης; χιτρά. Α! δρι αυταί χιτρες ουδέποτε κλιν ή χωρησθη τού λιπώθ; άσθη; τις και οίείας άσθησ της σουησθησ ήη άνακωσίετας.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ
 Η ΜΑΜΤΕΚΑ
 ΜΥΣΙΕΤΟΡΙΑ
 (υπό Henry Greville)
 (Συρτάκια ένε προηγ. γόλλου)
 XVIII

— Μαρτίνα! . . .
 — Τι φέρεις, χροσώσ έργα; . . .
 — . . . Σείρας. . . ή νινά μου τί είδθ. . . άναγίτη ή νεκρής προφρημων όρωσ. Και άσπρησ άσπρησιν ζωσρδ; τήν βροχίτη της γαράσκι της φλώς;
 — Αγ! . . . είσαι άστυχής! έστυχης! έστυχης! έστυχης! . . .
 Τι! ή εν είσαι άστυχης όσρη πλσων καλιν ή σουή του; Έσθη εν τροπική άστυχης σουή και έσθητι της πνιγής; της έσθησ της; άστυχης κήθητι σαρ' άσθη χωρη να άρέσθ τήν έδρίαν αυτης; χιτρά. Α! δρι αυταί χιτρες ουδέποτε κλιν ή χωρησθη τού λιπώθ; άσθη; τις και οίείας άσθησ της σουησθησ ήη άνακωσίετας.
 Πες πού άρα γε διέμειναν οδω; όσι τό μέγχιν γήθηρον της θείας άδωχης σιγής, τό γουσώσι. Άλλή είλως τριμής τις τού φλόων άδωχης τή όσρην και ήη άστυχης να διώθωρον

